

τερα σώματα δὲν δύνανται συγχρόνως νὰ κατέχωσι τὸν αὐτὸν χώρον.

Ἐν Ἑλλάδι ὄχι δύο, ἀλλὰ ἑκατὸν τὸ ὀλιγώτερον σώματα ἐπιθυμοῦν νὰ καταλάβωσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν θέσιν. Καί ἐνίοτε τὸ κατορθώνουν.

Οἱ ἐργολάβοι τοῦ Φαληρικοῦ θεάτρου, ἀποδειχθέντες γλι-σχρότατοι εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ θυμελικοῦ προσωπικοῦ των, τὸ ὁποῖον συνέλεξαν ἀπὸ τὰς τριόδους τῶν Ἀθηνῶν μέσον *Μασσαλίας*, ἐφάνησαν πολυτελέστατοι εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὑποβολέως των, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ βουλευτὴς Αἰγυαλείας Ἰωάννης Μεσσηνέζης. (*Ἴδε τὰς τοιχοκολλήσεις τοῦ φαλη-ρικοῦ θεάτρου.*)

Ὅχι τόσον ἡ κλασικὴ ἀπαγγελία τοῦ κ. Μεσσηνέζης τοὺς ἐμαγνήτισεν, ὅσον τὰ φυσήματα μετὰ τὰ ὁποῖα συνοδεύει τοὺς λόγους του, ἐφ' ᾧ καὶ τὸν ἐξέλεξαν ὡς *Souffleur*.

Τὸ *Σαριβαρῆ* ἐρωτῶν διατί δὲν ἐδέχθη ὁ ἀκαδημαϊκὸς συντάκτης τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων» τὴν θέσιν πρέσβεως ἐν Γαλλίᾳ, ἀπαντᾷ :

— Διότι ἡγνῶει τὴν *βελγικὴν* !

Ἄλλ' ὁ δικός μας ὁ Βυζάντιος ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὰ *βωμαῖκα*.

Εἰς μερικὰ κονσέρτα τοῦ Ὁρδείου πολὺ καλὰ δύναται τις νὰ πῇ ὅτι οὐδέποτε τὸ Ὁρδεῖον εἶναι τόσῳ κλειστὸν ὅσον ὅταν εἶναι ἀνοικτόν.

ΔΕΝ ΜΕ ΜΕΛΕΙ.

Φτωχὸς εἶμαι, δὲν με μέλει
Καὶ τὴ φτώχεια δὲ φοβοῦμαι.
ἔχει πίκραις, μὰ καὶ μέλι,
Ταῖς ξεχνῶ καὶ τὸ θυμοῦμαι.

Ἀγαπῶ, δὲν μ' ἀγαποῦνε,
Ν' ἀποθάνω δὲν θά πάγω.
Θερμὰ στήθια θὰ βρεθοῦνε,
Δὲν εἶν' ὅλα ἀπὸ πάγο.

Τὴν ἐλευθερίᾳ λατρεύω
Κ' ἡ πατρίδα μου εἶναι δοῦλα.
Μὰ σ' ἀνάστασι πιστεύω
Θὰ τὴν δῶ Ἑλληνοποῦλα.

Γύρνα τύχη. Ἄν στεροῦμαι
Πλούτη, ἔρωτα, πατρίδα,
ἔχω καὶ παρηγοροῦμαι
Ἐνα θησαυρὸν... ἐλπίδα.

Μάης.

Η ΓΛΩΣΣΟΥΔΕΣ.

«Νέαι ιδέαι.»

Ἐὰν ἐπισκοπήσωμεν μετὰ ἀπαθῆ καρδίαν
Τῆς τῶρα Κυβερνήσεως τὴν σήμερον πορεῖαν,
Βύθους ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἴδωμεν πῶς βαίνει
Κατὰ βαράθρων καὶ κρημνῶν, τυφλῶς ὀδηγουμένη.
Ἄν δὲ ἐπισκοπήσωμεν διὰ μικροσκοπίου
Καὶ τὰ ἐντὸς τοῦ μερικοῦ καὶ τοῦ ἐν γένει βίου,
Ὡς λόγου χάριν τῶν ἀνδρῶν τὴν φθισιῶσαν ἡδὴν,
Τὴν πενιχρὰν καὶ ἄσημον τοῦ γεωργοῦ καλύβην,
Τὸ πτύον καὶ τὸ ἄροτρον καὶ τὰ λοιπὰ, ὦ ! τότε
Τί ἄραγε θὰ εὕρωμεν εἰς ὅλα, πατριῶται ;
Πτωχεῖαν καὶ ἀπελπισμὸν φρικώδη, κατὰ Κόντον,
Καὶ ὅλα, ὡς τινες φασί, πηγαίνουσι εἰς τὸν βρόντον.
Ἰδοὺ λοιπὸν Κυβερνήσις ἀχρεΐα, κομπορρήμων,
Τοῦ ἄλφα τῆς πολιτικῆς εἰσέτι ἀδαήμων,
Χωλαίνουσα ὡς Ἥφαιστος εἰς ἑκαστὸν τῆς βῆμα,
Αἰσχροῦ διασπαθίζουσα τὸ τοῦ πολίτου χρῆμα,
Ἐπὲρ αὐτῆς φροντίζουσα καὶ τῶν πολλῶν τῆς φίλων,
Καὶ γράφουσα διορισμοὺς καὶ παύσεις ὑπαλλήλων.

«Ἐλευθερία.»

ὦ ! εἶναι ὄντως φοβερὸν καὶ ἀπαίσιον πολῖται...
Πλὴν μὴ, δι' ὄνομα θεοῦ, νομίσετε πῶς εἶτε
Ἀτομικὴ ἐμπάθεια ἢ πόθος συμφερόντων
Μᾶς κάμνει νὰ φωνάζωμεν κατὰ τῶν Κυβερνώντων.
Ἡμεῖς, καὶ ὀρκιζόμεθα γενναίως εἰς τὴν Στύγα,
Πῶς ἂν καὶ ἐπήραμεν ποτὲ ρουσφέτια ὀλίγα,
Στιγμὴν δὲν παρεκλίναμεν ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς πρώτης,
Κι' ὁ κάλαμός μας, δὸς εἰπεῖν, ἐφέρθη ὡς ἱππότης.

«Πρωΐα.»

Πλὴν τίς πολίτης δὲν σκιρτᾷ, ὅταν τοιαύτην ὥραν
Βλέπῃ ἐδῶ εἰς τὴν κλεινὴν τοῦ Περικλέους χώραν,
— Ἥτις ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἐν τῶν ἐπτά θαυμάτων—
Νὰ ἐρχονται χουντούτηδες μακρὰν ἐκ τῶν περάτων ;
Δὲν βλέπετε καὶ εἰς αὐτὸ καταστροφῆς σημεῖα ;
ὦ ! ναί !... ἰδοὺ ἐπαπειλεῖ τὸ ἔθνος τρικυμία.
Τὰ νέφη συσσωρεύονται, ἡ θάλασσα μυκάται,
Ὁ δαίμων τῆς καταστροφῆς, φεῦ ! πανταχοῦ πλανᾶται,
Βροντᾷ, ἀστράπτει, καταιγὶς φρικτὴ ἀνακινεῖται...
ὦ ! φέρετέ μας κιβωτὸν τοῦ Νῶε, συμπολιταί,
Κι' εἰς ταύτην ζῶα θέσατε μικρὰ μετὰ μεγάλων,
Νὰ φύγωμεν πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸν τόσον σάλον,
Ν' ἀράξωμεν εἰς τὸν *Τρελλὸν* ἢ ἄνω τῆς *Πεντέλης*,
Κι' ἐκεῖθεν, φεῦ ! νὰ βλέπωμεν τὴν λύσσαν τῆς θυέλλης.

Souris.